

UN PER L'ALTRE...

Fins a quatre regidories diferents han intervingut per autoritzar la festa universitària que es va celebrar la setmana passada a la Devesa de Girona. I totes quatre han demostrat una total descoordinació. El panorama del cap de setmana amb la catifa de por-

David Céspedes
PERIODISTA ▶ dcespedes@epi.es

queria i brossa que va deixar la festa ha fet pujar els colors a la cara a més d'un. Tant parlar de la Devesa i de la seva protecció i durant 48 hores la zona de la festa va ser un autèntic niu de porqueria. Ningú es volia responsabilitzar de la neteja. Al final, l'empresa municipal de serveis va ser qui va retirar la brossa però... Saben qui ho pagarà? Doncs tots nosaltres i a sobre amb algun increment. Patim les conseqüències d'una falta

d'entesa total entre regidories que, tot sigui dit de pas, estan controlades per partits diferents. Tothom va a la seva i això es tradueix en una mala gestió municipal. Aquest és un cas que sabem però de ben segur que n'hi ha d'altres. És trist. Ara, un cop passat el temporal l'Ajuntament de Girona diu que restringirà els actes a la Devesa si no se'n garanteix la neteja. Mentrestant, l'un per l'altre i la casa sense escombrar. I mai millor dit.

Cartes

Les cartes que els lectors envïen a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

Nadal i l'autovia de les Gavarres

ANTONI CASANOVA PUIG. CORÇA.

Després que el conseller Nadal comunicés que el Govern es decantava per l'opció Sud de la Variant de la Bisbal, l'opció que ell sempre ha volgut i desitjat (com ha declarat en anteriors ocasions) ara sabem les seves raons (que no els motius): pel nord la plana és inundable, té un alt interès agrícola i un paisatge intacte a preservar. Pel sud, ha de servir per ordenar el territori i enllaçar millor els polígons i els pobles.

Si fem una anàlisi d'aquestes afirmacions, veurem que no convencen gens: que la plana és inundable, ja ho sabem, per això se li demana un viaducte, no un mur de contenció. És més, el viaducte que projecta pel sud (territori igualment inundable) farà de tap o evitarà les possibles inundacions? Sobre l'alt interès agrícola, voldria dir-li que el sud també és agrícola, i molt, des de Fonteta fins al Daró i d'aquí en direcció a Cruïlles i Monells.

A més, com que l'opció sud és més llarga, més gran és el territori a malmetre, camps de conreu inclosos.

El més penós és la tercera de les sentències: «un paisatge intacte a preservar» perquè, dient això, és com dir que la resta ja està malmès, que no és íntegre... sembla ser que per ell només compta el paisatge que envolta Castell d'Empordà i les propietats de Vulpellac.

El sud, segons el conseller, està desordenat. Doncs miri, això no és cert. El sud està perfectament ordenat amb la C-66 i no necessita d'una segona via uns metres més enllà.

La variant, que serà una autovia de quatre carrils, no necessita enllaçar polígons perquè les indústries locals no treballen en xarxa, on una fa una peça i la de més enllà una altra. Això no ho sap o no ho vol saber?

Personalment, vull insistir en allò que el conseller passa per alt i que els que vivim en aquesta terra ens és indispensable: la qualitat de vida de les persones. Les moltes de Corça i els masos d'Anyells, Monells, Cruïlles i Fonteta que van signar perquè no es faci pel sud ho demanen perquè hi resideixen i no volen veure ciment ni sentir soroll. Senyor Nadal, on són els pobles i les persones del nord? Simplement no n'hi ha. Per tant, és *vox populi* que si l'autovia es proposa pel sud és per interessos.

I tornant a les seves declaracions, ara el Departament de Medi Ambient l'ha contradit, dient-li que la variant no està encara decidida. ICV, a més, li ha recordat que els estudis previs indiquen que l'alternativa nord té menys impacte. I tot i que ja ha dit que «algú s'ha inventat una falsa polèmica», com qui tira pilotes fora, el seu tarannà ja no sorprèn a ningú.

El seu xulesc «estic preparat per a tot» a la manera d'un *cow-boy* de l'oest, a punt de desenfundar, mai serà bo per a l'Empordà. Quina pena que ICV no sigui el xèrif.

Hi ha alternatives a l'enderroc del viaducte?

JOAQUIM DE DIEGO. GIRONA.

Fa uns dies, en el transcurs d'una conversa de cafè, parlàvem de diferents aspectes de la ciutat de Girona, de les transformacions previstes. Un dels temes que va sorgir va ser el del viaducte que travessa la ciutat, i l'enderrocament previst. I d'aquí a la pregunta de si era realment necessari, hi va haver un pas. Dies després els diaris tímidament parlaven del tema. No sóc arquitecte, ni enginyer, ni aparellador i a més a més arrossego el pecat original de no haver nascut a Girona, tot i que després de deu anys de viure-hi i treballar-hi, crec que tinc guanyat com a mínim el purgatori. Amb això vull dir que no vaig patir des dels seus inicis la construcció del viaducte però sí l'etapa actual, i crec que aquesta obra, amb algunes modificacions podria esdevenir un passeig destinat al lleure -amb carrils bicis, espais verds, espais per als viants, bancs, escales i rampes exteriors que podrien permetre accedir-hi des de diferents punts- que donaria un atractiu important a la nostra ciutat, tant per la seva situació com pel recorregut que realitza.

Crec que existeix una oportunitat des del punt de vista urbanístic que no es tornarà a repetir, i que ha ser aprofitada per millorar el nostre entorn urbà.

El seu futur no hauria d'estar encorsetat per decisions preses d'antuvi.

MENTIDES CIENTÍFIQUES

Hi ha carícies que proporcionen plaer abans que es produeixin i hi ha carícies que fins i tot a la velocitat canònica fan fàstic

Havia vostè reflexionat en alguna ocasió sobre la velocitat de les carícies? S'havia preguntat si la seva mà, en mimar algú, anava a cinc o a deu quilòmetres per hora? Ha rebut durant la seva vida una carícia veloç de la qual no obstant això tingui un record lent? Diem tot això perquè uns científics de l'empresa Unilever i de la Universitat de Carolina del Nord (EUA) han arribat a la conclusió que la mà que acaricia, per proporcionar plaer, ha de recórrer la zona acariciada a entre un i deu centímetres per segon. Tal és la velocitat del plaer. Doncs menteixen. Pertanyo a una generació en la qual acariciar estava prohibit, per la qual cosa s'havia de fer a tota màquina, corrent, vist i no vist. Acariciaves o eres acariciat en un obrir i tancar d'ulls. A vegades, els petons duraven menys que un sospir, gairebé eren amenaces de petons, res més. I, malgrat això, encara són en la nostra memòria, en la nostra pell, en la nostra biografia. Les carícies de deu centímetres per segon (no diguem les més lentes) constitueixen una raresa que succeïa en una altra dimensió, en un altre món.

De totes maneres, he aïllat deu centímetres d'una zona de la meua pell sobre la qual he efectuat diverses proves. Totes acabaven en resultats dispars, que en tot cas contradieien les conclusions científiques citades més amunt, sobretot quan acariciava amb un objecte, en comptes de fer-ho amb la mà. Han acariciat vostès algú amb una fulla d'afaitar, per exemple? Han estat acariciats per la vora d'una quartilla amb la llista de la compra?

Hi ha carícies que proporcionen plaer abans que es produeixin, fins i tot sense arribar a produir-se, i hi ha carícies que fins i tot a la velocitat canònica de cinc centímetres per segon fan fàstic. La carícia és a dins del cap, amics. Dedicuin les seves energies a l'estudi de pràctiques en les quals les emocions tinguin menys protagonisme i comprendran que on hi ha

emoció, encara que no hi ha carícia, hi ha carícia, mentre que on falta l'emoció no hi ha carícia encara que es faci, i als quilòmetres per segon que vostès vulguin. Buf.

Juan José Millás

«Madrid té voreres molt complicades, però les que són a prop dels ministeris són plenes de forats i tenen desnivells bastant perillosos»

Llei en marxa això penjava del Ministeri de Treball, que és un edifici bastant gran i de mal gust al capdamunt de la Castellana de Madrid. Quan ara fa un any el Govern socialista va tornar a guanyar les eleccions el programa de la dependència va instal·lar-se feliçment en un edifici del carrer Alcalá, que era del Ministeri d'Educació i no sé quantes coses més. Amb tendències neoclàssiques l'edifici estava i encara deu estar-hi ple d'esgraons i poder-hi accedir en cadira de rodes era molt complicat, fins a tal punt que el camí menys perillós era fer-ho pel garatge. La gent que parlàvem de la dependència havíem d'entrar pel garatge del Ministeri i per sortir al carrer directe fèiem unes quantes voltes estranyes i finalment acabàvem sortint a l'edifici del costat que és -també ja és mala sort- una instal·lació del govern d'Esperanza Aguirre.

Ara amb la reforma del Govern que hem tingut fa quatre dies ens han passat a Sanitat, i aquí no puc dir gaire res. No

pas perquè l'edifici no tingui graons, que en té. De fet passejant per davant d'aquest Ministeri has d'anar molt en compte perquè pots quedar-te clavats a la mateixa vorera. Madrid té voreres molt complicades, però les que estan a prop dels ministeris són plenes de forats i normalment tenen desnivells bastant perillosos. Potser per anar-hi, també haurem d'entrar pel garatge, això d'anar en rodes té alguns avantatges perquè la gent pensa més amb cotxes oficials que amb gent que té el caminar una mica més complicat.

En resum, en poc més d'un any la dependència ha estat en tres Ministeris. Suposo, no vull pas ser mal pensat, que és una mica el resum de com s'està aplicant la llei, que al final recauen a les autonomies. La Carme Capdevila ha hagut de parlar amb tres ministres sobre el mateix tema. És curiós, però sobre el mapa de Madrid els tres edificis ministerials estan en línia recta, i podrien fer-hi un túnel que anés del primer fins al darrer. També he de dir que al capdavant del carrer encara queda un Ministeri, que és el d'Agricultura. Tinc esperances que la Consellera Capdevila no s'hi hagi d'anar a retratar. Em penso que jo i els meus ens ho agafaríem una mica malament.

Joaquim Bonaventura i Ayats
VICEPRESIDENT DE MIFAS

TRES RETRATS

La Carme Capdevila surt retratada en els diaris parlant amb la Trinidad Jiménez, que és la nova ministra de Sanitat i Assumptes Socials. Vaig llegir que sortia contenta, que ja és molt. N'estava perquè es veu que l'olla de la dependència va agafant el bull, a poc a poc, tot i que hi faltaven alguns ingredients importants com ara els diners. Sense diners això no bull. En terres d'escudelles és molt difícil d'opinar. Tothom la fa bona i amb ingredients diferents.

Hem d'admetre que la gent que gestiona la Dependència és una mica nerviosa, amb tendències a moure's a gran velocitat. Quan el ministre Caldera va posar la